

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

כתר שם טוב

ד"ר יחיאל לסרי

וגם הלידה הייתה כשורה ובמועדה בבית רפואה מקומי. אך למרות כל זאת, חצי שעה לאחר הלידה התינוק נפטר.

אחרי שהדבר אירע בפעם הראשונה, המשפחה כולה הייתה מאוד עצובה, כמובן. אחרי שזה קרה בפעם השנייה, הם היו בהלם. אך כאשר חזר הדבר ונשנה בפעם השלישית - הם נתקפו חרדה. ואז הרתה אמי שוב. במהלך ההיריון היא נועצה ברופאים מומחים וברבנים שונים. הרופאים אמרו שאין שום בעיה בריאותית - שההיריון תקין לחלוטין, בדיוק כמו ההריונות הקודמים - ושאינן להם שום מושג מה עלולה להיות הבעיה. אחד הרבנים בעירנו, הרב רחמים לסרי - קרוב משפחתנו, שאצלו גם למדתי לימים את אותיות האל"ף בי"ת לפני שעלינו ארצה - הציע להוריי לפנות אל הרבי מליובאוויטש.

בימים ההם, כבר התפרסם שמו של הרבי בכל רחבי מרוקו בעקבות השלוחים ששלח למדינה, ושעם כמה מהם הייתה למשפחתי היכרות. הוחלט שהרב לסרי הוא שיכתוב בשמם לרבי.

אמי סיפרה שהרב לסרי התייחס לעניין ברצינות רבה - תחילה הוא ניגש לטבול במקווה טהרה, ולאחר מכן התיישב לכתוב מכתב לרבי, תוך שהוא מפרט את סיפורה של משפחתנו.

עד מהרה הגיעה תשובת הרבי. הוא הורה לבדוק את המזוזות בבית, וכן את התפילין של אבי, כדי לוודא שכולן כשרות כדין, ובמידה ויתגלו פגמים - יש לתקנם. כמו כן המליץ להוריי לתרום לצדקה, ואמר שבעזרת ה' הכל יסתדר לטובה וייוולד להם בן זכר. הרבי רק

«

משפחתי היגרה לישראל מהעיר אַ-רְשִׁידִיָה (קֶסֶר אַ-סוּק, לשעבר), מרוקו. אנו יהודים ספרדיים הגאים במורשתנו העשירה, ומשום כך, בסביבות גיל עשר התחלתי לתהות בנוגע לתמונה החריגה שהייתה תלויה על קיר ביתנו. שכנינו הספרדיים קישטו רובם ככולם את קירות בתיהם בדיוקנאות של גדולי חכמי עדות המזרח - שהיו חבושים בדרך כלל בטורבנים ועטויים בגלימות - אולם את קיר ביתנו עיטרה תמונה של רב מזוקן לבוש חליפה ועניבה, ולראשו כובע שחור.

שאלתי את אמי בנוגע לדמות שבתמונה, ובתגובה היא סיפרה לי את הסיפור הבא:
שנים קודם לכן, בתחילת שנות תש"י (1950), לאחר לידת אחי ואחותי הגדולים, שמואל ושמחה - היא הרתה שוב. היה זה היריון רגיל ותקין,

זהו הסיפור שאמי סיפרה לי כאשר שאלתי אותה בילדותי על אודות התמונה שהייתה תלויה על קיר ביתנו - תמונתו של הרבי מליובאוויטש. כיום, מתגוררת אמי באשדוד, ותמונת הרבי מתנוססת בגאון על הקיר בסלון ביתה.

ד"ר יחיאל לסרי, המכהן כראש העיר אשדוד, הוא סגן אלוף במיל' ורופא במקצועו אשר כיהן גם כחבר בכנסת ישראל. הוא רואיין בחודש חשון תשע"ב (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכנד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשכ"ה (1965) — הרבי סיפר בהתוועדות על רגעי קבלת בשורת שחרור אדמו"ר הריי"צ מגלותו בעיר קוסטרומה, ועל התגובות שפעלה בשורה זו על אנשים שונים. בין היתר, סיפר על החסיד ר' מיכאל דבורקין שנטל לידו בקבוק משקה ורקד זמן ממושך סביב בית השוחט של קוסטרומה, בו התאכסן אדמו"ר הריי"צ, כשהוא מנגן את הניגון "ניעט, ניעט ניקאווא", שתוכנו - "אין עוד מלבדו". הרבי ביקש מהקהל לנגן ניגון זה, אך מאחר שלא היה מוכר, לקח זמן עד שנמצא מישהו להוביל את השירה. מיני אז, הרבה הרבי לנגן את הניגון, בעיקר בהתוועדויות י"ב וי"ג תמוז.¹ י"ב בתמוז

« תשל"ז (1977) — במסגרת "מבצע כשרות", יצא לאור בימים אלו ספר הבישול The Spice and the Spirit ("התבלין והרוח", המכונה גם "ספר הבישול הסגול", על שם צבע עטיפת המהדורה המחודשת שיצאה בשנת תש"נ), שבו משולבים לצד המתכונים הסברים על דיני כשרות האכילה והשתייה. הספר - שזכה בהמשך להצלחה כבירה והופץ במאות אלפי עותקים - הופק על ידי נשי חב"ד, שזכו לסדרה של הוראות מהרבי לכל אורך שלבי הכנתו. במהלך ההתוועדות, הוגש עותק לרבי, ולקראת סיום ההתוועדות, הרבי שב ועורר בנוגע למבצעים בכלל, ומבצע כשרות בפרט, תוך שהוא מציין, "ובפרט שביום הגאולה סיימו והדפיסו ויצא הספר ברוב פאר והדר".² י"ב בתמוז

1 תורת מנחם מוד, עמ' 70
2 שיחות-קודש תשל"ז ב, עמ' 227

הוסיף וביקש בקשה אחת קטנה: "באם אפשרי הדבר, נא לקרוא לרך הנולד על שם מורי וחמי, האדמו"ר רבי יוסף יצחק".

תשובת הרבי התקבלה כמובן בשמחה גדולה. מזוזות הבית נבדקו, ואכן נמצאו בעיות שדרשו תיקון, וכך גם בנוגע לתפילין של אבי, וכולם קיוו לטוב.

הפעם ההיריון הסתיים בהצלחה; בתאריך כ"ד במנחם אב, תשי"ז (1957) נולד תינוק בריא ושלם, והוא שרד.

אולם, כאשר הגיעה העת להעניק לרך הנולד שם, ניצבה המשפחה בפני התלבטות שאותה הם לא חזו מראש: בעירנו חי בעבר רב חשוב ונכבד - הרב יחיאל דהן - וחברתה הטובה ביותר של אמי סיפרה לה כי חלמה עליו. בחלומה ראתה את הרב דהן מגיע אל אמי, ומניח בן בזרועותיה. כולם ראו בכך אות וסימן מלמעלה, ורבים מבני המשפחה סברו שיש לקרוא לרך הנולד יחיאל על שם הרב דהן.

המצב הלך והסתבך כאשר אבי הודיע שהוא התחייב לקרוא לרך הנולד שמעון, על שמו של רבי שמעון בר יוחאי. אבי השתייך לחבורה שנהגה ללמוד את ספר הזוהר בכל לילה אחר תפילת ערבית. כמה שנים קודם לכן, קיבל אבי על עצמו שאם ייולד לו בן בריא ושלם, הוא יקרא לו שמעון, על שם מחברו של ספר הזוהר.

לאחר דיונים ולבטים רבים - האם לקרוא לתינוק על שם רבי יוסף יצחק, על שם רבי יחיאל דהן או על שם רבי שמעון בר יוחאי - הושגה הכרעה. השיקול של כבוד הקהילה המקומית היה ראשון במעלה, והוא זה שגבר בסופו של דבר. כך נקרא שמי בישראל: יחיאל שמעון.

המשפחה כתבה לרבי כדי להסביר את השתלשלות הדברים, ותגובתו הייתה: "נהגתם נכונה בכך שהעדפתם את כבוד קהילתכם. בעזרת ה' ייולד לכם בן נוסף, ואבקש שתקראו את שמו יוסף יצחק".

אכן, כעבור שנתיים נולד אחי הצעיר, ונקרא שמו בישראל: יוסף יצחק.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org